

عنوان مقاله:

طراحی مجتمع های آپارتمانی با رویکرد سرمایه اجتماعی مطالعه موردی مجتمع های آپارتمانی شهر اردبیل

محل انتشار:

همایش ملی معماری پایدار و توسعه شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

داود عبداللهی - دکترای جامعه شناسی

خلاصه مقاله:

فضابستر تعامل اجتماعی بوده و از طریق آن افراد اطلاعات ارزشها احساسی یا الگوهای مطلوب رفتار را به یکدیگر انتقال میدهند به همین سبب میتوان فضای مسکونی را ظرف روابط اجتماعی تلقی کرد که از طریق آن بخش عمده فعالیت ها و رفتارهای انسان ها شکل میگیرد به زعم طرفداران رویکرد جبرمعماری رفتارماتر از برداشت از محیط بوده و هر نوع تغییر در محیط به تغییر در رفتار منجر میشود در واقع ساختارها و شرایط محیطی چه محیط ساخته شده و چه محیط زمینی تعیین کننده اصلی ادراک انسان از محیط و به تبع آن رفتارهای اجتماعی می باشند بنابراین فضا و محیط سکونتگاه در شکل گیری ارتباط افراد و هنجارهای ناشی از آن تاثیر انکارناپذیری دارند به همین خاطر توجه به رویکردهای انسان گرا در معماری سکونتگاه های جمعی مجتمع های آپارتمانی یک ضرورت حیاتی به نظر می رسد چه توجه به چنین زیرساخت هایی می تواند زمینه ساز ارتباط و پیوند ساکنان تقویت حس تعلق و تعهد اجتماعی پایبندی به هنجارها و موازین اخلاقی و در یک کلام اعتماد اجتماعی باشد همچنین بی توجهی به این مهم در طراحی ها از یک سو به فرسایش اعتماد عمومی منجر می شده و از سوی دیگر ضریب آسیب زایی این محیطها را افزایش خواهد داد که خود منشا افزایش هزینه های اجتماعی است در اینجا منظور از سرمایه اجتماعی سرمایه و منابعی است که افراد و گروه ها از طریق پیوند بایکدیگر میتوانند بدست آورند از آنجا که سرمایه اجتماعی امر رابطه ای بوده و در شبکه روابط اجتماعی و تعامل بین افراد شکل میگیرد برای برخورداری از آن لازم است فرد با دیگران رابطه داشته باشد در این مقاله به مطالعه تاثیر کیفیت معماری فضاهای مسکونی مجتمع های آپارتمانی شهر بر سرمایه اجتماعی پرداخته میشود تحقیق علی همبستگی بوده و در شهر اردبیل به بررسی دیدگاه ساکنین در خصوص کیفیت معماری مجتمع های مسکونی می پردازد.

کلمات کلیدی:

سرمایه اجتماعی معماری، مجتمع آپارتمانی، طراحی، فضای عمومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/213725>

